

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrske slovence.

PRIHÁJA VSAKO NEDELO.

CENA NOVIN JE:

Za domače, če jih več	Za amerikance, če jih več
vkup hodi 2 K,	vkup hodi 4 K 20 f.
če samo edne 3 K.	če samo edne 5 K 40 f.

Cena vsakoga falata domá je 4 filere; v Ameriki 10 filerov.

Dobijo se
v Čerensovcih pri **KLEKL**
JOŽEFI plebanoši v pokoji.
Cserföld, Zalamegye.

Na té naslov se naj pošilajo: naroč
nina, glási i dári za Novine. Vsak pa
naj podpiše svoje imé, ki kaj novi-
nam naznánja.

Nedela po risálah tretja, ali nedela Srca Jezušovoga.

„Eden vítězov je z sulikov njegovo rebro
odpro.“ (Jan. XIX. 34.)

Židovska hűdobija je to zapovedala. Čerávnó so čűli mirajočega Jesuša reči „Oča, v tvoje roke zročim svojo dűšo“ (Luk. XXIII. 46.) ne so njemi vervali; mrtvoga ga ščejo viditi, zato njemi iščejo z sulikov srcé.

Srce njemi iščejo, to ščejo vrdjati. če ešče bije. Oj nesrečen narod, kaj hűdobiješ? Neščeš, da bi to Srcé bilo za tébe? Neščeš, da bi te tvojega Boga srcé lűbilo? Predreti je posili hrepeniš? Te pa včini! Porini záto ti voják poganski na želo pokvarjenoga lűdstva svojo spico v Srcé Sina Božega ino glédaj i strmi ti grešna vnožina —: to Srcé je že mrlo, je že počilo záte — voda i krv ide ž njega v znamenje, da telovnoga življenja več ne v Jesuši.

Hűdobija je presmeknola to Srcé i ono jo je na dobroto obrnola. Rana narejena se je v vrata spremenila, skoz šterih je pot ne inam, kak v nebo. Da v Jezušovo Srcé i v nebo priti, edno pomeni. On sam je pravo „Nišče ne pride k oči, če ne pomeni“ (Jan. XIV. 6.)

Hodimo k tem vratom, i prle, kak skoz njih v Bože Srce stopimo, glejmo, kaj má ono na sebi? Glédajmo križ, glédajmo rano, glédajmo trnjav venec, šteroga nosi i plamen, z šterim je obdano. Blaženój Margeti se je v toj podobi prikazalo to Srcé. Vse to glédajmo, dnes pa posebno križ toga Srca z tem namenom, naj si ga mi tűdi zasadi v svoje srcé po mirovnóm trpljenji.

Križarski vojaki, ki so se v 11—12 stoletji v Palestini proti türkóm vojskűvali, naj sveto zemlo, kde je naš mili odkűpíteo živo, nazáj správiyo pod krščansko oblást, so iz svéte zemle za

spomin takša gledala domo prinesli, na šterih je na ednom kráji glažovina bila za se pogledanje, na drűgom pa podoba razpétoga Jesuša: križ. To je pomenilo: človek ki si se v gledali vido, kakši da si, obrni gledalo i se na drűgom kráji tűdi pogledni. Gledaj križ! Jeli te križ dobro predstávla i kaže? Si spodoben k Jesuši, ki na njem visi? Sovražiš greh, kak on, ki je mro za njega? Lűbiš svojo dűšo i želeš jo z tistim hrepenenjom rešiti, kak on, ki je svoje življenje dao za njo!

Križ je gledalo, v štero se vsaki more rad glédati. Na Jezušovóm Srci tűdi to pomeni križ. Ali ti me morebit pitaš: pa má pravico Jezuš po goristánenji, kda že več ne more trpeti na vrh svojega Srca križ postaviti i tak se prikazati? Má ne samo zato, ka je to Srcé na križi za nas presmekjeno, nego posebno zato, ka je ono v celóm življenji križ nosilo za nas i se žali ešče zmérom v oltarskom svestvi.

Križ je noso Jezuš v celóm svojem življenji, težáva njemi je bila vsakdenišnja hrana, trpljenje je od njega nikdár ne odstopilo, Srce njegovo je brez nadlog nikdár ne bilo, zato je obdržani križ nanjem. Vsikdar je v siromaštvi bio, ve poznamo njegove reči „Lesice majo lűknje i ptice nebeske gnezda a Sin človeči si pa ne ve kam glavé nagnoti. (Luk. IX. 58.) Vsikdár je bio na špoti. V oči njemi vržejo „Pa more kaj dobroga iz Nazareta priti? (Jan. I. 46.) Na smrt ga iščejo že v detinstvi, v najlepšoj moškoj dobi ga vlovijo, ranijo, z križóm obložijo; na njem morijo. Kak pretreslive i v srce segajoče so prorokove reči od njegovoga trpljenja „Jaz sem pa črv i ne človek, zasramovánje lűdij i zavrženec lűdstva, vsi ki me vidijo, me zasmehávalo.“ (Ps. XXI. 7, 8.) Pa, kda človek trpi, kaj čűti v njem bol? Ne

srcé njegovo lahko? Ne pravimo morebit mi, kda nas nesreče doségnejo, nevole terejo „malo se mi srcé ne razpoči?“ V celóm življenji, v 33 letnom vednom trpljenji kaj je moglo zato Jezušovo Srcé prestáti? Kak vredno nosi zato križ nasebi! Pa če si k tomí ešče to premislímó, da to Srcé v oltarskom Svestvi milijoni žalijo, milijoni zavržejo, da milijoni majo raj svet minlivi i njegove pogűbonosne nasladnosti, kak pa Boga svojega Srcé — te z -kuznatnimi očmi moremo spoznati, da drűgo, kak križ niti ne priprávi na to Srcé, da teliko, kak to, je niedno srce ne préstalo.

Pošepetnem ti pa dűšica, da je té križ lűbezen do tébe na Srce Jezušovó tá posadila. Iz lűbézni do tébe je trpo teliko Jezuš, lűbézen do tébe ga je na križ dala i lűbézen do tébe je na njem njegovo rebro odprla i tebi njegovo Srce darűvala. Križ Jezušovoga Srca kaže njegovo lűbézen do tébe — križ tvojega srca, dűšica, pa bo kazao tvojo do Njega. Trpi zato mirovno. Kajštéc te doségne, mirna ostani, ne mrmrajnego pravi: Jezusovo Srcé, z lűbézni do tébe to zatrpim, naj bo tvoja svéta vola. Takši guč v trpljenji bole šűmi, kak vse zburkano morje šveta i te z vekšov silov i močjov vleče v pristanišče Božega Srca, kak valovje srditoga morja meče sem-tam i k bregi ladjice.

Krščanski navuk.

Kakši greh so nesrámnni guči? — Smrten. — Što bo račun davao od tistih grehov, štere drűgi včiniyo po mojem nesramnom guči? Jaz sám. Da pa tem ni konca-ni kraja! Nikaj ne dene, račun bcm jaz davao, od vsake nečiste misli, žele, činjenja, guča, pač od vsega, kaj so se drűgi po mojem

guči navčili i zagrešili, čeravno na milijone pridejo grehi.

Komi je spodoben, ki po nesrám-nih gučah druge páči? Spodoben je k psovi, ki pomaga zverino lovci loviti, zato ka on pomaga vrági dúše loviti.

Kaj je Jezuš pravo od takših spačlivcov? „Jaj“-njim je kričao, — kaj pogüblenje pomeni-i da bi bolše bilo se njim v morje potopiti, kak samo jedino edenkrát edno nesrámno reč povedati i tak koga spáciti.

Kda dobijo spačlivci tak smilenje Bože i kda se njim grehi odpústijo? Samo tak, če spáko ali pohüjšanje popravi. Kak se pa more spaka popraviti? More spačlivec tiste nazaj spraviti na dobro pot, štere je zapelao. More zato za njé dosta moliti, njé prositi, naj ne delajo, kak je on včio, njim dober zgléd kázati, njé kárati.

Dom i svet.

Draga bo pravda. Od novoga leta mao dragša bo pravda. To teliko pomeni, da več i dragši štampelni se bodo mogli kúpüvati. Podigne se pa dragoča za 50% odstotkov. To je, pétidesétkrat bo dragše pravdanje, kak dozday. Če je zato že pri zdajšnjih razmeráh vno-gim hiša i celo imanje tújincom prišlo v roke, kaj bo ešče odsehmaj? Država

si štiri milijone dohodka računa iz pravd že včasi prvo leto. To pa plácajo, ki se pravdájó. Da se slovinci radi pravdájó, je nájlepši dokáz veliko število odvetnikov fiškálišov krščanskih i nekrščanskih, ki vsi pošteno živejo v Soboti, v Lendavi i Monoštri. Do 20 fiškálišov slúži krüh v našoj slovenskoj krajini. Polovica teih bi mogla zadosta biti potrebi naših slovincov. Ali istinski je predgovor domači: „Slovenec te čeden gráta, kda ga že zagrlí právdá.“ Ne pravdajmo se brez istinske potrebe.

Državne bodo oblásti županijske.

To teliko pomeni, da držáva, to je „állam“ bo imenüvao podžupána (alispán), nadsodnika, ali okrájnoga glavára (főszolgabíró) i druge županijske (vármegyőske) čestnike. Pri sodnji bo dana túdi nikša pravica maternoj reči razlóziti, kaj je vogrski odločeno. Natenkoma že prinesejo naše novine to reč razloženo, kda se pravda potrdi, štero je zdaj predložo pred državni zbor Sándor Jánoš minister.

Novo cérkev bodo povali v Pešti benediktinci z gimnazijov vréd. Nešteri prostozidarje so močno protibrsali, da ne bi redovnikom dálo peštinsko mesto dovoljenja — ali krščanska i druga rázumna stranka ste zmagale. Jezeri dobijo zdaj vkrátom páli cerkev z božov slúžbov i dúševnim pastirstvom vréd.

Viljem nemški casar je pohodo v Konopisti na Češkom Franc Ferdinanda, našega prestolonaslednika (ki bo naš kral), kde se je nájbole čüto. Glasoviten je park v Konopisti, teliko rož i tak lepi ščipkov, kak tú, je malokde najti. Casar se jih je komaj nagledao.

Francozka vlada se nikak ne more zbrati. Prle je bio predsednik ministerski Viviani — a ne se mogo držati. Za njim je prišo Ribot, ki je pa samo jedino ednok bio na državnom zbori — pa se mogo ogoti, da radikalci, to je protikršćanska stranka nema vüpanja do njega.

Suffragette so v Londoni v Westminster imenüvanj opatijskoj cerkvi bombo nalekle, štera se je razpocila, ali vékšega kvára je záto ne napravila. Vužigajo podirajo, se bijejo té ženske pa samo zato, da bi rade méle vse slúžbe, kak moški. Je ne to norija? Kda je v vozo vržejo, tam ne jejo, da je posili krmiti morejo. Pa če maticér-kev post zapove — so túdi tak verne? Gotovo ne. Keliko vse ne premore gizda človeča! Med temi ženskami je že edna „farar“ — ca. Oprávla fararsko slúžbo med evangeličanci. Tá je spodbüdjávala ove, kda so se z redári bile, naj se ne pústijo. Dén za dnevom se jih jezero na jezero vküp správi i zahteva pravico za ženske. Podpirajo pa té suffra-

Na kresno noč.*)

Či inda nej, na kresno noč se mi pa zato li vseli ožive v spomini eden čüden dogodek z mojih mladih let.

Bilo je to v tistom časi, gda sam z svojimi tivariši, ki smo zdaj vsi daleč po sveti raztepeni, krave gono na pašo.

Kak pasterje smo na paši delali dosta norij pa si ž njimi kratili čas. Pripovedavali smo si pa túdi radi lepe naše narodne pripovedke.

Oh, kelko lepih pripovedk smo te mi znali! Od mačeh, od zelene oštarije, od praprovoga zrna, od kačjega emera, od divjih deklin, od mladoga kraliča, pa ešče bogzna kelko drugih.

V ednoj toj pripovedki se je pripovedavalo od praprovoga zrna. (To praprovo zrno ka bi prej melo takšo lastnost, ka či si je što na sveto noč v vüho dene, pa ide ž njim v štaló, te čüje, ka si živina guči. Dobro pa more paziti, ka ga živina ne vzeme v pamet, zato ka ga ovači vmori.

Tak se pripovedavle od ednoga hlapca, ka si na sveto noč djao v vüho praprovo zrno, pa je te šó poslušat, ka bi si živina gučala. Čüo je dva vola, ka sta si pogovarjala ka de se ž njima godilo v prišestnom leti. Eden je pravo, ka ga pospodar oda, da de dosta mogeo trpeti tam, kam pride. Te drugih je pa nemilo pravo, ka je to leto njemi zadnje, zato ka ne de dugo, ka pogine. Hlapec si je, to dobro zapomlo, pa se je resan vse tak zgodilo, kak sta si vola gučala.

*) Ivánska noč. Šege v toj pripovedki popisane se nahájajo samo na Dolenskom. Goričanci i Ravenci jih nemajo.

Od ednoga drugoga dečka se pa pripovedavle, ka si je túdi praprovo zrno djao v vüho na sveto noč, pa se je te v senjek spravo ka bi tam poslušao, ka de si živina pogučavala. Toga dečka je pa prej živina opazila, zato je vezalje vse strgala pa na dečka vdarila, pa ga je vmorila.

Ta pripovedka je nas pastire jako zanimala. Túdi mi bi radi šli na sveto noč poslušat, ka bi si živina gučala. Samo kak? Gde dobimo mi praprovo zrno? Pripoved najmre tak pravi, ka prapor cvete na kresno noč ob polnoči, pa se te túdi dozori pa ščrči. Pa nade, ka je prej največkrat sam peklenšček nazoči, gda prapor cvete pa se zori.

To nas je malo strašilo, samo ka smo si mi zato li začnoli pogučavati, ka mo šli na kresno noč, pa mo čakali, gda de praprok cveo pa se zoro, ka si spravimo konči edno takše praprokovo zrno, či več ne bi mogli.

Kresna noč se je pa ravno približavala. Šli smo zato eden den prle v log, šteri je nej daleč od naše vesnice, pa smo tam spoglednoli, gde se nahaja prapor ka bi ga te šli vnoči stražit.

Nej nam ga je trbelo dugo iskati. Najšli smo poleg ednoga debeloga pa votloga hrasta celi grm prapora. To mesto smo si dobro zapomlili pa dogučali, ka mo tú stražili pa čakali, či de trbelo, celo noč.

Kresna noč je prišla. Na konci vesi je mladina naložila lepi velki kres. Okoli njega so se zebali stari pa mladi. Edni so skakali prek ognja, ka bi bole zdravi bili, drugi so pa palili v ognji kresne rože, pa ž njimi eden ovoga tukli, túdi zato, ka bi se njim zdravje

bole vtrdilo. Medtem so pa sdevali, zmes-zmes jufkali, z ednov rečjov, bilo je takše veselje kak malogda v leti.

Jaz pa mojiva dva tivariša, ki smo namenili iti po praprovo zrno, smo túdi bili pri kresi. Samo ka smo se mi nej veselili, kak ovi drugi. Obdajao nas je vse tri strah, pa si samo to premišlaval, kak mo praprovo zrno stražili.

Koli pol edenajsete vöre je kres mino. Vsi ovi so že razišli, samo mi trije smo ostali. Pomali je zavladao mir po celoj vesi, mi smo pa počasi stopali prti logi.

Noč je bila lepa, svetla. Mesec je plavao visiko na nebi pa nam je sveto z svojov bledov svetlobov, ka smo lejko prišli do votloga hrasta, gde je raseo praprok. Tam smo si seli na tla, pa smo čakali to dvanajseto vöre, gda de cveo praprok.

Pripoved pravi, ka si nišče nesmi reči zgučati, gda čaka, ka bi cveo praprok. Zato smo pa mi túdi sedeli tam tak tiho pa mirno, kak či nas nanč ne bi bilo. Samo gledali smo jako na praprok, pa čakali, či bi se resan hapo cvesti.

Pokeč je sveto mesec, pa je bilo vse tiho, smo mi verno stražili. To je pa trpelo samo male polvöre. Zatem nam je oblak zakrio mesec, pa je postala tmica. V tmici se je pa pokazalo naednok nenavadno dosta kresnic Ivánskih, ali svetlih müh, pravijo se túdi žüžavke. Bilo jih je skoro telko, kak či bi roj püsto. Nej daleč od nas je najmre tekeo potok, v takšem mestu se pa kresnice rade držijo.

Dolinec.

(Dale pride.)

gette bogate, plemenite angležkinje, proti šterin nameravajo zdaj ostro právdó sklenoti.

Želesniški delavci strajkajo na Taljanskem. Vlada je mogla vojsko v večih mestah proti njim poslati. Več jih je ranjenih i tudi k smrti streljenih. Najhúje se godi v pokrajini *Romagna*.

Albanija. Viljem králi se bole godi. Velesile vsaka pošle njemi na obrambo edno vojno ladjo v Durazzo. Verni albanci se zdaj zdnižújejo i ščejo puntare napasti, med šterimi túdi ne ga zložnosti.

Grki proti túrkom. Po balkanskem boji, v šterom so túrki dosta zgúbili i njim grki te nájpšše otoke (súha zemla na morji se zové otok) odjemáli, májo túrki pik na grke. Z cele moči preganjajo krščenike grčke i je krčijo, ki so ešče pod njihovov oblastjov ostali. Grk to ne more duže gledati. Zato je zdaj svoj glas podigno pri túrskoj vládi, na šteroga če zadostnoga odgovora ne dobi — bo na boj šlo med njima.

Trezna Norvegija. V Norvegiji so právdó sklenili, štera prepove vojakom tak prostim, kak častnikom, vživanje opojnih pijač. Blažena Norvegija.

Vihérje i povodni so vsešerom na Vogrskom. Gromska strela túdi v večih mestah ogenj napravila, kak v Dévi. Makó mesto je pod vodov.

Najdena je ta práva „Pragmatica Sanctio.“ to je tista právda, poleg štere májo na Vogrskom pravico do kralüvanja iz Habsburske rodovine i ženskoga pokolenja kotrige. Dozdaj je samo v prepisi meo to orság, zdaj je to právo najšeo Dr. Čsekey Štefan profesor.

Ženska kak prvi državni voznik. Andrassy Emma vučitelja Ökörító-jnka je proti králi pisala, zato jo je sodnija na 14 dnévne državni zapor obsodila. Na Vogrskom je ona ta prva tak obsojena, zato ne vejo, kam bi jo zaprli. Po sodi je izjávila, da naduže ostáne republikánskoga mišljenja, to je ne zpozna kralá. Zaistino paziti moremo, komi damo do rok svojo deco za včénjé.

Glási.

Firma na Cankovi. 18 Maja ob 8 vúri zjútra so višesnji Pastir, šteroga je šest lepi slavolokov čakalo, prišli na Cankovo. Najpoprej jih je pozdravila svetska oblast i edna 15 letna deklička njim je podala eden

lepi ščipkov šopek. Potem dekličke tro- réč cvetje pred višesnjim pasterom so Jih sprevájale pred cerkev, gde Jih je pozdravila cerkvena oblást. Potem so šli v cerkev krasno okinčano s samimi raštéčimi rožami, gde so sv. mešo meli. Po meši so Ešpereš na velenje milostivnoga Púšpeka pohvalili pridne fár- nike. Firma se je vršila okoli cerkvi i zvün dosta farni firmancov so bili túdi v velkom števíli iz sosednoga Štajara. Višesnji Pastir so túdi v šolo hodili, gde so njim deca lepo katekizem odgo- varjali. Popoldne ob 3 so bile večernice ali litanije, štere so milostiven Púšpek slúžili i po večernicaj so domači gos- pod, zdaj potrđjeni v plebánoša, g. Kereszturi Vincenc držali lepi govor posebno za mladino. Potom so se od- pelali na Tišino z svojim tajnikom i so se še trikrát skoz po Cankovi pelali blagoslavljajoč z svojim veselim obrazom lúdi, šterih so ceste vsigdar pune bile.

Leopold Vogrinčič.

V Čerensovcih se je v sredo 17-ga med slovincih dokončala firma, kde je túdi nájtoplej pozdravilo lúdstvo svojega višesnjega pastira i lepo, veliko cerkev krasno vkinčilo. Kak se je firmanje vršilo, bo v prihodnjoj številki popisano.

V Dobrovnikih se je višesnjemi pas- tiri jáko dopála lepo namalana (nasli- kana) církev. 1400 je tú firmanih.

V Dolnjoj Lendavi je 3000 firma- nih. Pri sprejemi se je nikša neprilika zgodila tú. Da je deževalo, je državno- ga zbora poslanik Fuss Nandor z drúgov gospodov vred, ki so namenili višes- njega pastira pozdraviti, v edno krčmo šo brez toga, da bi pazitela postavó na cesto. Púšpekov motor je pa med tem prišeo, i da zvün ništernih lúdi pri slavoloki nišce ne čakao, se je lepo v mesto odpelao. Samo te ga je poslan- stvo ováralo, kda se je že mimo njih zblisno. Lagoji jeziki pravijo, da je pos- lanstvo z „Követom“ vréd te bežalo za motorom — ali mi to zato ne ver- jemo. Višesnji pastir je sam predgao v Lendavi i ostro pokarao neverno gospodo zdajšnjega časa. Peštinske no- vine so to hitro zvedile i ga grizti začnole. Ali istina ostane istina. Pesmi i molitve med firmanjon so daleč odza- jaj od naših slovenskih. Kjer-kjer što malo mukno. V Lendavi je naime vse vogrsko, samo ednok na leto májo slovensko predgo na Hotizi. Slovincov je v fari 2000, vogrov pa 8000. Ne čúda, da trijé dúhovniki to lúdstvo i te ešče vse šole ne morejo popolnoma oskrbljavati. Socialisti i liberalci pa túdi dosta kvarijo v verskom življenji. Siro- maki slovinci so že dostakrát prosili

slovenskoga dúhovnika, pri kom bi se konči lahko spovedali — a da jih je malo, ga ne morejo dobiti. Zadnji slo- venski dúhovnik je bio tam pred više 50 leti pokojni Borovnják Jožef can- kovski plebanoš, častni dekan. Nikak se nam je ne vidilo po madjarskih vesnicah na den firme igra i ples. Kak goske kre vodé, je bila kre krčme mladina i se vrtela v plesi. Na slo- venskoj Hotizi je túdi puna bila krčma, a plesa je ne bilo. Siromakom krčmá- rom bi zato túdi trbelo nedelni počitek voščiti, da bi se kaj za dúše lastne poskrbeli. Dajmo si zato rajši domo prinesiti, če nesmo na poti, pa pústimo krčmara túdi Bogi slúžiti. Hotizanci, vi celo leto ne čújete v svojoj farnoj cerkvi niedne slovenske predge, nego se mo- rete po drúgih farah okoli stepati, če ščete štero reč božo zgrabiti — zakaj ne čtete naše lepe novine, štere vam vsako nedelo prinášajo navuk slovenski? V celom velikom seli komaj dva mata novine: eden siromák pa edna plantava ženska. Povejte, če bi kda sveta dobili slovenskoga kaplana i njega samo tak radi poslušali, kak te navuk čtete, bi ga vredno bilo tam neháti? Premišla- vajte si malo nad temi rečmi!

Pri Sv. Bedeneki je višesnji pastir na pozdráv Szeredy Viktora notariúša té reči spregovoro: „Srčno rad sem prišeo gor k Sv. Bedeneki, na tisto mesto, štero je púšpekiji najimenitnej- šega dúhovnika dalo: Dr. Ivanóczy Ferenc. On tuti po Božem ravnanji ne more deležen biti naše radosti, ali njegov dúh, njegov močen značaj naj zmérom pred našimi očmi plahoče. Njegov dúh naj prehodi vernike té mále fare i srca vás vseh“. Po pokoj- nom ponovljena církev se višesnjemi pastiri túdi jáko dapála. — Na grob pokojnoga sta ga sprevodila Dr. Rogač Fr. tajnik i domači pleb. Kiss Koloman. — Poročajo nam to túdi túodnet, da je dosta drúgovernikov bilo túdi nazoči pri púšpekovej predgi i pri firmanji i da se njim je pobožnost z navukom jako povidila nateliko, da so pravili: Tri dni bi lačni i žejni to poslušali. — Pravica pač gene vsakoga.

Bitje. Dnestjeden je v Čerensovcih pri „Kobiji“ Pollák Izidor čerensovski trgovec v šinjek zosmicao Sándor J. pazitela belotinskoga grofa pristave: Gyula. Ranjevca so včasih odpelali k zdravniki v Belotince. Svadila sta se zavolo pera dol z potáča, štero je pazitel za drago spoznao.

Konjska vizita je bila 15-ga v Čerensovcih. Niksa bolezen je ne naj- dena pri njih.

Vihér, sneg, toča, to vse se je prikazalo dnes teden v našem kráji. K sreči je toča med dežjom kapala, zato je kvár ne preveliki.

Proščenje na Gornjem Seniki ne bo na Ivanovo, nego v nedelo po godi, to je 28-ga junija.

Desetletno vozo je dobo z Krášič Hári Anton, ki je lani dvá žandara vmoro. Drugi je nišče ne obsojeni, ki so ga skrivali.

Junaštvo. Vednoj dolinski občini so k risálam recáka klali. Naj bi njim pa nej vujšeo. pét jih ga je klalo. Eden ga je z rasojami doldržao, te drugi z krampom bio nalečeni, da bi ga v bežanji zadržao, ta tretja je k rédi bila, da bi po sosede šla za pomoč prosit, te štrti je vejačico meo v roki za krv, te péti je pa gut z nožom prek rezao. Z godilo se je pa, da kda bi te péti récki gutane že prece prerezao i spregovoro: no zdaj smo ga pa vendar li bujli — je recák na to glavvo ešče ednok gorzdigno i pogledno svoje junaške morilce.

Smrt. Pokopali so pred Telovim v Prosečkoj Vési Fujs Janoša, mladoga kmeta: Prša Ivan domáci (sebeštjanski) Tüll Geza g. senički pleb, Ficko Karol gráčki kaplán i Keréc Jožef salezijanski klerik z Veržeja. Pokojni je zapušto drobno dečico i staro mater za sebov. Naj počiva v miri, ki je dober krščenik i právi prijátel bio mater-cérkvi.

Dvá vtoplenika je Múra vüvrgla. Ednoga v Koti, drugoga pa v Dokležovji. Nepoznániva sta.

Tri dečke so prijali orožniki, ki so šteli v Ameriko odskočiti. Eden je celo zdaj za vojáka vzéti. Pri Radgoni so namenili vujti. Obmejnim stražarom so v roke dáni v Monošter.

Ruski car je pohodo v Konstanza mesti romanskoga krala. Mestni župan ga je v ruskom jeziki pozdravo. Pri sprejemi so njemi poleg stáre navade na zlatom tanjeri sol i krüh ponúдили.

Ne delajmo norije z žandarami! Paičič Ivan, pošamešter od Órisentpetra, je potüvao na sobočko — kermedinskoj železnici. Na železnici je k njemi prišeo žandar, pa ga je pitao, kama potüje. Pošamešter je nato z norije pravo, ka potüje v Ameriko. Žandar ga je zavolo toga prekdao obmejnim stražnikom (határrendőrség). Tü je pošamešter pravo, ka je meo samo norijo. Obmejno stražarstvo ga je pa zato li obsodilo na 100 koron ali pa na 5 dni voze, zato ka je šteo zape-

lati žandarstvo. Pošamešter je proti toj obsodbi apelerao, samo ka znanekar več zato li nede meo vole z žandarmi delati norije.

Sprevod v zrakostroji. Rusoski milijonar Samopovski, ki je bio v svojem življenji veliki protivnik novotarij, pa ki se je napriliko nigdar nej šteo voziti z motorom, je zapušto v svojoj oporoki (testamenti) pol miliona tistomi aviatiki, šteri bi njegovo telo v zrakoladji odneso od domá do groba. Mladi rusoski aviatik Posov je resan resan preneso njegovo mrtvo telo v zrakoladji na pokopališče. Malo je menkalo, ka je aviatik nej zgübo življenja pri skopanom grobi, zato ka je zavolo močnoga vetra jako težko seo na zemlo. Rodbina je mogla plačati Posovi določeno svoto (šumo), proti tomi, ka so njemi želeli smrt pri tom nenavadnom sprevodi.

Telovsko procesijo so v Veržeji dnes teden jáko sijajno obslužavali salezijanci. Banda gojencov je igrala po celoj poti, ognjegasitelje so s puškami strelili pri vsakom blagoslovi, drugih pa z možári-Vogrskih slovencev, posebno slovenk je brez računa bilo pri pobožnosti.

Dári na malopolansko kapelo. Zver Matjaš 2 K, Smodiš Mihal 30 f, Düh Anton 40 f, Zadravec Baláz 40 f, Matjašic Mihal 60 f, Korén Stevan 40 f, Zadravec Ivan 40 f, Zver Peter 20 f, Zver Jeléna 20 f, Skledar Stevan 20 f, Horvát Matjaš 20 f, Antolin Mihal 40 f, Zadravec Stevan 20 f, Hozjan Gejta 20 f, Zadravec Magda 40 f, Horvát András 1 K, Pál Stevan 50 f, Tompa Marko 80 f, Vörar 1 K, Zadravec Stevan 20 f, Horvát Ana 1 K, Antolin Matjaš 40 f, Matjašec Ivan 40 f, Horvát Marko 20 f, Zver Marko 40 f, Antolin András 20 f, Vukán Ferenc 40 f, Bonéc Mihal 40 f, Pétek Martin 40 f, Markoja Ferenc 40 f, Zadravec Ferenc 40 f, Škalič Peter 1 K, Zver Bára 1 K, Horvát Anton 20 f, Pál Bára 1 K, Pál Jánoš župán 4 K, Zver Iván 5 K.

Z Türníšča: Doma Margejta 1 K, Hozjan Julia 80 f, Tkálec Števana žena 1 K, Čizmažia Bára 1 K, Maroša Ferenc 20 f, Tivadar Ferenc 40 f, Barbárich Julia 2 K, Zadravec Ferenc 20 f, Tkálec Ivan 1 K, Čéh Ferenc 3 K, Plebánošova Sakačica 1 K, Karika Ferenc 2 K, Horvát Jožef 40 f, Litrop Stevan 40 f, Čizmadia Ivan 2 K, Ráščan Stevan 40 f, Jahan Ignac 60 f, Horvát Ivan 40 f, Tivadar Stevan 60 f, Vojkovič Jožef 20 f, Horvát Ivan krémár 2 K, Horvát Stevan 1 K, Horvát

Ivan 1 K, Küčko Ana 40 f, Lútar Ferenc 60 f, N. N. 2 K, Maroša Stevan 1 K.

Iz Amerike: Hozjen Jožef z M. Polane 100 K, Horvát Marko z M. Polane 10 K.

Bog povrni vsem! Gábor Štefan nabiráč.

Pošta

K. A. Sat. Hvala na širjenji. Le bodi stanovitén v tom mišljenji, štero si v pesmi izrazo. Pesem je prepis pobožte pesmi „Osrečena dúša, blagor ti“ . . . — zato je ne sprejeta. 2 Novin več dobiš, kak si prvo.

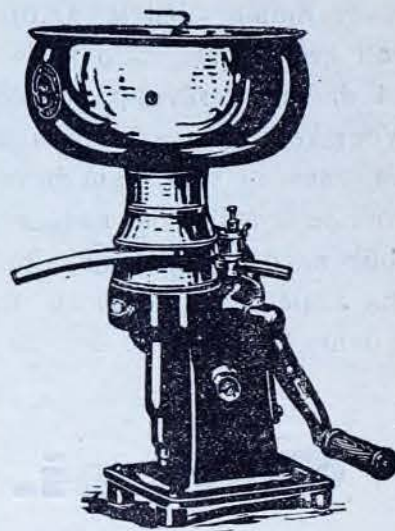
Pr. Fr. Krog. Nikaj ne daj na to, če je ov gizdáví. Níeden gizdávéc je ne spameten. Norca se pa čeden človek ogne. Bole moliti, kak „vöšpilati“ koga. To térja kršćanska lübézen. Ostro káranje samo te vzememo do rok, kda že druge pomoči ne. Pa to túdi samo iz lübéznosti.

I. Mesarič. Szakovci. Novine na polleta štirje prošniki dobijo že dnes. Veseli me, da se navuki lüdstvi vidijo. To je znamenje dobrogá dúha.

Vsem. Večkrat se pripeti, ka novine komi redno ne pride. Kde se to zgodi, naj se včasí širitel zglási na pošti i právi da reklamíva Novine i naj pridene, keliko jih fali pa štera številka. Pošta je dužna to delo brezplačno opraviti.

To je tisti stroj

(mašin), z šterim si lahko dosta penez správi ešče tisti kmet, ki samo 2—3 kravi má.

Presvetitve dá

Alfa-Separator R.T.

Budapest, VI., Lomb-utca 11.